

Ønskeligheden af at have faste Ordninger, beror paa Forhaabninger om at have faste Tilstande, men naar Tilstandene er saa usikre, at de kan undergives fuldkomne Omvæltninger, saaledes som vi kender dem just fra indeværende Aar, er det ikke muligt at have en fast Ordning, thi Ordningen følger med Tilstandenes Ændring. Det er da ogsaa ganske klart, at efter at de nævnte Lovforslag blev forelagt — udarbejdede, som de var under en anden Tilstand end den, der for Øjeblikket er herskende i Verden —, har andre Forholdsregler vist sig nødvendige, der uvilkaarlig noget forrykker den Lovgivning, som man var begyndt at arbejde paa. Naar der i et af de Forslag, som det ærede Medlem omtalte, kræves Byg leveret af visse Landbrug, der har leveret ekstraordinært lidt Rug og Hvede, saa var dette berettiget paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev forelagt. Men senere har det været nødvendigt i Overensstemmelse med alle Landbrugsrepræsentanter at gaa til helt nye Foranstaltninger, hvorved der er paalagt Bygejerne en Pligt til at afgive til andre Landbrug, som ikke har tilstrækkeligt af dette Saakorn, Kvantiteter deraf; en Ligning af Byg efter de Regler, der var foreslaaede i Lovforslaget, vilde derefter maaske være mindre tidssvarende. Men Lovforslaget havde jo to Elementer, nemlig dels det, som er udtrykt i Ønskeligheden af at faa Byg til Raadighed, dels dette, at de Landbrugere, som havde leveret ekstraordinært lidt Rug og Hvede, burde paatage sig en Byrde til Fordel for andre Landbrugere, og dette var udtrykt derigennem, at der i Stedet for Levering af Byg kunde svares en Afgift. Denne Del af Lovforslaget bestaar efter min Mening med fuld Ret fremdeles. Men hvorledes Sagen staar i Folketinget, kan jeg naturligvis ikke sige noget bestemt om. Der er for nylig foreslaaet en Ændring, der krævede en Oplysning, og denne er givet for kun ganske kort Tid siden, men jeg ved derefter ikke, hvorledes Sagen staar. Jeg haaber imidlertid, at disse Lovforslag maa blive fremmet, baade Bestemmelserne om fortsat Ydelse af de Gødtgørelser, som der er gjort Rede for i det af det ærede Medlem omtalte Ændringsforslag, og af den ekstraordinære Godtgørelse til Rug- og Hvededyrkere og om en Afgift af dem, der ikke har dyrket Rug og Hvede eller ekstraordinært lidt deraf. For saa vidt mener jeg ikke, at nogen af de foreslaaede Bestemmelser er blevet unødvendig. Hvorvidt det for indeværende Aar vil være nød-

vendigt at foretage andre Lovgivningsforanstaltninger, drister jeg mig ikke til at sige, det er jo muligt, at der kan opstaa Forhold, om hvilke det vil være nødvendigt at træffe Bestemmelser ogsaa med Lovgivningsmagtens Billigelse. Jeg tør ikke give nogen Tilkendegivelse desangaaende, som har nogen som helst Styrke under sig. Men jeg kan heller ikke tro, at det i og for sig er disse Forhold, som det ærede Medlem særlig interesserede sig for, naar han ønskede — og det ønskede vistnok ogsaa det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) — en forholdsvis snarlig Afgørelse, thi det Lovforslag, som ligger i Folketinget, handler jo om Afviklingen af indeværende Høstaar, og om denne Afvikling sker lidt før eller lidt senere, vil neppe gribe synderligt ind i Forholdene. Derimod er jeg ganske enig i Ønskeligheden af, at Dispositionerne vedrørende det kommende Høstaar kan træffes saa snart som muligt, og det staaende Landbrugsudvalg, med hvilket jeg sammen med Landbrugsministeren forhandler om dette Spørgsmaal, er fuldt ud klart herover og arbejder tilligemed andre Kræfter med fuld Energi paa at tilvejebringe en Ordning. Et Spørgsmaal, som mentes at være af stor Betydning med Hensyn til Landbrugs Dispositioner, er der allerede givet Besked paa, for saa vidt som det er erklæret fra Landbrugsudvalgets Side — og Indenrigsministeriet har givet Tilslutning dertil —, at for det kommende Høstaar bør Prisen for Brødkorn ligge over Prisen for Foderkorn; enhver ved altsaa i saa Henseende, under hvilke Forhold han vil komme til at virke.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), der beskæftigede sig med forskellige af de samme Forhold, som det ærede 2det Medlem for 3die Kreds omtalte — men i en noget mindre velvillig Tone end den, der kom til Udtryk i dette ærede Medlems Udtalelser —, mente at kunne uddrage den Erfaring af de forløbne Krigsaar, at man ved at lade det private Initiativ raade mere vilde have sparet store Udgifter og skaffet Befolkningen bedre Kaar i det hele taget. Nogen Diskussion om dette Spørgsmaal skal jeg ikke optage. Jeg tror, at alle Kendsgerninger taler derimod, og at Historien, naar den en Gang skal fælde Dom derover, ikke vil slutte sig til det ærede Medlems fejlagtige Skøn. Naar det ærede Medlem imidlertid vil godtgøre, at vi havde været bedre stillede, hvis det private Initiativ havde været raadende, forstaar jeg ikke rigtigt de Eksempler, han nævnede. Han sagde, at de Kommuner,